

2026 június 27.,
szombat

Kedves gyerekek,

Előző leveleimben részletesen meséltem fiókáim fészekben töltött életéről, de arról is, hogy mi történt velük az első pár napban, miután kinőtték azt és sorra kiugráltak belőle. Valószínű meglepődtetek, hogy ők igazából nem árva, magukra hagyott fiókák voltak, még ha annak is tűntek, hanem mi, a szüleik továbbra is vigyáztunk rájuk, jeleztük, ha veszély közeledett és ami a legfontosabb, folyamatosan tápláltuk őket, mindaddig amíg meggyőződünk, hogy egyedül is boldogulnak. Az első héten, ekkor még nem tudtak repülni, hisz tollazatuk nem volt eléggé kifejlődve, a párommal közösen gondoztuk, majd ezt követően egyedül kellett vigyázzak arra, hogy a kisrigók begye soha ne maradjon üresen. A párom, akárcsak a többi fekete rigó tojó, korán visszavonult az első fészekalj utódainak gondozásától, azért, hogy energiát gyűjtsön a következő tojások lerakásához. Ha kotlás közben vagy a fiókák fészekben töltött élete során nem történt semmilyen zavaró esemény, nem háborgatta a madarakat a macska vagy más ragadozó, a tojók a következő költési időszakban is ugyanazt a fészket használják. Ha azonban veszélyben voltak, új fészket építenek egy másik bokorban, de ugyanazon a területen. Gondolom, könnyen kitaláljátok hogyan is döntött a párom, hisz életünk minden apró kis mozzanatát ismeritek. Nos, azt hiszem, nagyon meglepődtök mikor megtudjátok, hogy alig két nap alatt új fészket rakott egy japánbirs ágainak elágazásában. Teljesen megdöbbenett a döntése, de az okok is, amelyek arra késztették, hogy időt és energiát fektessen egy újabb fészek elkészítésébe, mikor a régi minden szempontból tökéletes volt. Legalábbis így gondoltam én, de ő aki napokon keresztül melengette a tojásokat, majd a fiókákat, úgy tűnik egészen másképp vélekedett. Beismerte, hogy kényelmetlenül érezte magát, mikor nagyapóék és Lili elsétáltak a fészek alatt és a szemük sarkából figyelték, hogy mit is csinál. Több alkalommal el is repült, pár percre otthagya a tojásokat. Szemrehányóan megjegyezte, hogy én még csak észre sem vettem, hogy ő nem érezte biztonságban magát. A másik ok pedig az, hogy nemrég kicserélték a nem működő lámpát a kapu közelében levő villanyoszlopon, így most fényben úszik a régi fészkünk. Tényleg erősen világít ez az égő. Nekem is az volt az érzésem, hogy az éjszakák már nem is igazi éjszakák és korábban virrad, mint azelőtt. Képzeljétek, sokkal korábban kezdtem a reggeli koncertjeim, már 4:30-kor dalra fakadtam.

Azt is el kell mesélnem, hogy ha úgy érezzük, hogy korábban virrad és később sötétedik, fiókáinkat sokkal hosszabb ideig etethetjük a nap folyamán. Gondolom nem utasítanak vissza egyetlen csőr gilisztát sem, amit a világítás miatt ráadásaként kapnának, de mi, szülők, kevesebbet pihennénk és sokkal több energiát kellene befektessünk a táplálásukba mint eddig. Valószínű, hogy fáradtan sokkal nehezebben vennénk észre a ránk leselkedő veszélyt, ugyanakkor csökkene az ellenállóképességünk és sokkal könnyebben megbetegedhetnénk. A városban élő testvéreink alkalmazkodtak a fényszennyeződéshez és gondolom mi is hamarosan hozzászokunk az új fényviszonyokhoz. Ennek ellenére örvendek, hogy a falu végén lakom, ahol mégsem olyan jelentős az éjszakai világítás és szinte mindig csend van. Azért írom, hogy szinte mindig, mert pontosan júniusban szokták tartani a falunapokat és ekkor bizony dübörög a falu a muzsikától. Idén sem történt másképp. A koncertek a falu másik felén levő sportpályán zajlottak, de a zenebona ide is elhallatszott. Azt mondja a szóbeszéd, hogy a helyszín közelében olyan hangos volt, hogy még a poharak is csörömpöltek a szekrényben. Az ünnepséget záró tűzijátékról még nem is beszéltem. Mindenesetre a nagy robbanásoktól annyira megijedtünk, hogy tüstént szárnyra keltünk és céltalanul repültünk. Egyesek közülünk még 45 percig is a levegőben maradtak, akár ötször olyan magasan, mint ahogy szoktak. Nagyon elfáradtunk, féltünk, de életben maradtunk.

Másnap Lili, az édesapja és nagyapó beszélgetéséből megtudtam, hogy idén a tűzijáték majdnem olyan sokáig tartott mint szilveszterkor és hogy milyen káros a madarakra és más állatokra. Ezt én is tapasztaltam, saját bőrömön éreztem. Szintén ebből a beszélgetésből tudtam meg, hogy néhány évvel ezelőtt 9000 vízi madár röppent fel a magyarországi tatai tóról az új esztendő első óráiban és hogy egy műholdas adóval ellátott nagy lilik egy fél éjszaka alatt több mint 100 km-t repült. Jól olvastátok 100 km-t és nem 10-et. Még említettek pár esetet, amire nem szívesen gondolok vissza. Azt hiszem soha nem fogom megérteni, hogy az emberek hogyan tudnak élvezni valami olyasmit, ami ennyire káros a körülöttük élő állatokra. El tudom képzelni, hogy sokuknak fogalmuk sincs mennyi szenvedést okoz nekünk, vadállatoknak a tűzijáték, de azt mindenki hallotta, hogy a házi kedvencek sem rajonganak érte. Tudom, hogy már vannak olyan települések, ahol be is tiltották használatát éppen a vadon élő állatok védelme érdekében, és szakemberek, biológusok is egyre gyakrabban tájékoztatják a lakosságot a tűzijátékok káros hatásairól. Remélem, eljön az a nap, amikor mindenki megérti, hogy bármilyen eseményt, legyen az a település napja, egy születésnap vagy akár szilveszter, meg lehet ünnepelni úgy is, hogy ne ártsanak nekünk.

És azt is remélem, hogy ti, akik olvassátok a leveleimet, amikor nagyok lesztek, ha nem is tudtok segíteni rajtunk, legalább odafigyeltetek arra, hogy ne ártsatok nekünk. Mit szóltok, megpróbáljátok?

Üdvözlettel,
Fekete rigó

Ajánlott tevékenységek:

1. Előző levelemben megkértelek, hogy keressetek olyan meséket, verseket, találós kérdéseket, amelyekben szerepelek én is. Megkérlek, hogy írjátok be EBBE a kérdőívbe a mesék, versek, dalok címét, szerzőjét. Én is el szeretném olvasni, kíváncsi vagyok, mit írtak rólam.
2. Ne felejtsetek el rendszeresen cserélni az itatóban a vizet
3. Töltsetek minél több időt a szabadban és figyeljétek meg a tücsköket, szöcskéket. A következő levelemben elmesélek róluk egy kis érdekességet.
4. Lassacskán megjelennek a szentjánosbogarak is. Bizonyára hallotattok már róluk, de vajon láttátok is? Ha esténként kertekben vagy erdők szélén sétáltok, megpillanthatjátok.
5. Egy érdekes játékra hívlak benneteket, amelybe bekapcsolódhatnak azok a barátaitok is, akik nem félnek a pókoktól vagy más hat lábbal rendelkező állatkáktól és máris versennyé változhat a játék:
 - a. figyeljétek meg és nevezzetek meg annyi növény-, rovar- és madárfajt, ahány évesek vagytok
 - b. ha könnyűnek találjátok ezt a feladatot, és úgy érzitek elég nagyok vagytok már ahhoz hogy bevállaljátok egy sokkal nehezebb kihívást is, nem kell más tennetek, mint új fajokkal ismerkedjétek. Pontosabban annyi új növény-, rovar-, és madárfaj felismerését sajátíthatjátok el, ahány éve születtetek de akár életkorotoknak a duplájával is próbálkozhattok.

